BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

AD LIMINA APOSTOLORUM
11. - 16. 2. 2014

2/2013-2014

Děkujeme všem,
kteří ve svých modlitbách a obětech
pamatují na obyvatele naší koleje.
A také těm,
kteří přispívají na vydávání Brázdy.
V prostředním čísle akademického
roku 2013/2014 naše poděkování
patří zejména
S. M. Angele Polívkové,
Mons. Karlu Skalickému
a P. Michaelu Špilarovi.

Dne 13. ledna 2014 zemřel
ThDr. Josef Krejčí, S.S.L.,
exalumnus a dobrodinec naší koleje,
kterého v modlitbách za dobrodince
Nepomucena svěřujeme Božímu
Milosrdenství.

OBSAH

Úvodní Úvodník	*Petr Soukal*	**4**
Milý deníčku!	*Jiří Luňák*	**5**
O jedné velké návštěvě Říma	*Vojtěch Novotný*	**8**
Pagina 17 #9		**10**
Neobyčejné setkání	*Jan Pitřinec*	**11**
Co jsme viděli, slyšeli, čeho jsme se dotýkali…	*Marek Husák*	**13**
Každá návštěva potěší		**14**
Jak jsem si koupil pískací prasátko	*P. Stanislav Brožka*	**18**
Matka Bonita a její pilný pětilístek	*P. Karel Skalický*	**21**
Jak jsem šel na mši svatou… v pyžamu	*Anonym*	**25**
Interwiev: Třetí muž na svém místě		**26**
Jak jsem se nerozhodl pro celibát	*Tomáš Enderle*	**29**

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

Redaktor: Petr Soukal

Fotografie: Roman Albrecht, Petr Soukal, SM Bohdana, Google

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři

Adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.it

Datum vydání: 8. 4. 2014

Úvodní Úvodník

Milí čtenáři, milá Brázdo,

časy se mění. Vy jste o tom již četli a Ty jsi o tom psala v minulém čísle. Jedna konkrétní změna vypadá tak, že po zvučných a slavných jménech jako „Tomáš“ nebo „Enderle“ přichází opět k pluhu naší Brázdy obyčejní smrtelníci. I někteří z nich si ovšem v dějinách vedli znamenitě. Například když chtěl svatý Prokop pokračovat ve své brázdě, vzal si na pomoc celý pluk rohatých čertů. Potom stačilo prásknout bičem a už to jelo. Já, protože nemám tyto prostředky k dispozici, se tedy budu muset spolehnout na korekturu, nápady a nasazení ostatních bratří seminaristů a kněží – alumnů Nepomucena. Jak nám to společnými silami půjde, můžete na stránkách naší Brázdy posoudit sami.

S novým „vedením“ jistě čekáte na nějaké změny nebo vylepšení. A na to máte plné právo. Přiznám se, že jsem chtěl provést první zásadní krok v dějinách Brázdy a smazat — podle mě zbytečnou — větu, že autoři si za své články zodpovídají sami. Po přečtení článku Tomáše Enderleho, jsem se ale pevně rozhodl, že alespoň pro dvě následující vydání se tato věta z Brázdy ztratit opravdu nemůže.

Když byla řeč o biči, neměla by chybět jeho druhá strana – cukr. Uvidíme, ale pro začátek si myslím, že než se budu utíkat ke svatému Prokopovi s prosbou, aby mi ho půjčil, zkusím pochodit u svatého Ambrože, abych milým bratřím mohl mazat…

Petr Soukal

Redakce by se ráda omluvila za chybu, která se vloudila do minulého čísla Brázdy. Omylem jsme uvedli, že P. Jiří Jeřábek působil v Rakousku, zatímco ve skutečnosti působil v severní Itálii. Opravujeme chybnou informaci a děkujeme za pochopení.

„Pravda, pravda!“, přitakávám spolubratru-otci na jeho námitku, že bych si měl v pokoji udělat pořádek. Inu, zkouškové je pryč, jaro je tady, zkrátka došly argumenty, došly i výmluvy a já se pouštím do bojového úklidu všeho, co nepatří do mého pokoje. Po prvních dvou minutách zůstávám v šoku. Pod postelí… přesněji: pod postelí a několikacentimetrovou vrstvou prachu… nemůžu tomu uvěřit… Je to opravdu on? Dlaní shrnuji poctivý nános šedi a hlavou mi prolétne výzva kněze z Popeleční středy. Zbytek odfouknu mohutným výdechem. Zakuckávám se! Byl to ale blbý nápad. Listuji a s nostalgií mně vlastní získávám jistotu. Není pochyb. Cítím se zahanbeně. Jak jsem mohl zapomenout? Jak jsem mohl dopustit, aby takhle skončil? Ve snaze odčinit dosavadní příkoří a kompenzovat můj dosavadní nezájem o něj, kvapně listuji na poslední popsanou stránku, usedám ke stolu a s rozrušením stále se třesoucí rukou začínám:

Milý deníčku!

Když jsme se po Vánocích vrátili zpět do Říma, bylo nutné všechny místnosti koleje řádně vykropit i vykouřit při **žehnání příbytků** na svátek **Epifanie**. Tomu ale předcházel ještě jiný důstojný akt a to **žehnání nového kávovaru.** K tomuto kroku jsme byli nuceni přistoupit po té, co náš předchozí stroj odešel do věčných lovišť. A jak člověk znalý místních poměrů tuší, v Římě se dlouho bez kávy žít nedá.

Následující víkend **10. - 12. 1.** nás svým slovem provázel **P. Štěpán Martin Filip, OP** při **rekolekci**, jejímž tématem byla *Eucharistie (především) u sv. Tomáše Akvinského.*

12. ledna jsme slavili **1. českou mši svatou** tohoto roku.

Na úvod zkouškového období, které začalo **20. ledna**, navštívil naši kolej **kardinál Angelo Sodano**, aby za účasti mj. velvyslanců několika evropských států celebroval **mši sv. za** zemřelého prezidenta **Václava Havla**.

Na **svátek Obrácení sv. Pavla** (25. 1.) navázal také **papež František** na dosavadní tradici a předsedal **modlitbě nešpor v Bazilice sv. Pavla za hradbami.**

První únorovou neděli, tedy po české mši svaté, byla v Nepomucenu zahájena **výstava** s názvem: ***„Matka Vojtěcha, služebnice Boží – Statečný svědek víry“.*** Matka Vojtěcha Hasmandová byla boromejkou a byla perzekuována komunistickým režimem, protože schovala v komunitě mladého františkána, který unikl zrušení kláštera. Panely mapující její život, se po měsíci – v italské verzi – přesunuly do baziliky Santa Croce in Gerusalemme.

Od 11. do 17. února byli v Římě na pouti ***Ad limina apostolorum*** **čeští a moravští biskupové,** které doprovázelo na 300 poutníků. Jednotlivé dny slavili mše svaté nejen ve čtyřech hlavních římských bazilikách, ale i v bazilice S. Bartolomeo na Tiberském ostrově nebo v bazilice S. Clemente, kde se každoročně **14. února** koná **pouť slovanských národů ke hrobu sv. Cyrila.** Letos připadla organizace slavnosti na českou kolej. Mši svatou, které předsedal kardinál Vlk, koncelebroval spolu s ostatními nejen českými biskupy také kardinál Josip Bozanić, arcibiskup ze Zagrebu. Homilii pronesl biskup Jan Vokál. Po mši svaté sešli věřící za zpěvu litanií do krypty baziliky k modlitbě u hrobu sv. Cyrila.

S koncem návštěvy Ad limina nám skončily i „prázdniny“ a my jsme opět zasedli do školních lavic, abychom (ne)naslouchali přednáškám (více či méně zábavným) našich vyučujících.

24. února oslavil **otec rektor** své **40. narozeniny.** A protože každé významné události církevního roku (Vánoce, Velikonoce,…) předchází doba přípravy, i my jsme se je jali slavit už v neděli 23. 2.

Další z připravovaných akcí byla **Raccolta alimentare**, která proběhla **1. března** na tradičním místě.

Ve čtvrtek **27. března** navštívili někteří obyvatelé koleje **Kongregaci pro nauku víry**, kde je slovenský kněz mons. Peter Smutelovič, oficiál kongregace, provedl a seznámil se strukturou a prací této dikasterie. Využili jsme také možnosti zajít na místo odpočinku kardinála Ottavianiho, někdejšího rektora a pozdeji protektora Nepomucena, který je pochován v kostele S. Pietro in Borgo, známém také jako S. Salvatore de ossibus.

Poslední březnový víkend trávili bohoslovci s některými z kněží v tichu kláštera sester trapistek ve Vittorchianu. V **rekolekci** nazvané ***„Vy jste Kristův list“*** (2Kor 3,3), kterou vedl **P. Róbert Dorman** spirituál nitranského semináře, se snažili kontemplovat nedílné součásti kněžské spirituality.

Co se ještě stačilo stihnout před odjezdem na velikonoční svátky, byl **jarní seminární výlet**, který jsme tentokrát vedli za sv. Kateřinou do **Sieny**. Mimo její rodné město jsme navštívili ještě Montepulciano.

Následující víkend již budeme v objetí našich blízkých, které stihneme během velikonočních prázdnin navštívit.

Ať chci nebo nechci, milý deníčku, kladu si v hloubi svého srdce otázku, zda mé chování k tobě, nevypovídá o něčem negativním. Je náš vztah stále tak hluboký a vřelý jako na počátku? Jsem ještě stále hoden mít takového důvěrníka jako jsi ty? Snad ze mě mluví již stařecký sentiment, snad to bylo jen chvilkové zaváhání… ale co když to příště dopadne hůř?

Ano, skutečně si kladu otázku, zda ještě stačím běhu událostí, anebo je třeba nová mladá krev (já mám RH+, takže nejspíš nějakou jinou), která by daleko uspokojivěji než já plnila tyto řádky, zatímco já budu moct chytat bronz na pláži… i když to vypadá spíš na sekání trávy, jak mi zrovna včera vyhrožoval otec rektor. Tak kdo ví?!

Jiří Luňák

O jedné velké návštěvě Říma

Když se chystáte přijmout vzácnou návštěvu, je třeba se dobře připravit: vše dopředu domluvit, naklidit a nazdobit dům, svátečně prostřít a navařit nějakou specialitu, navrhnout výlet a dojet pro hosta… A už dopředu se začít těšit…

Před dvěma měsíci jsme v Římě také přivítali velkou návštěvu. Velký dík patří všem, kteří se do přípravy cesty českých biskupů k apoštolským prahům a ke Svatému otci zapojili. Už dopředu naši představení žhavili telefony a e-maily, aby se na nic důležitého nezapomnělo. Sestry se svými pomocnicemi se ujaly kuchyně, ubytování hostů či květinové výzdoby. Jen tak mimochodem stihly nachystat nedělní otevření výstavy o matce Vojtěše u Svatého Kříže. Kněží se zapojili do dopravy hostů, na bedrech Radka Tichého leželo chystání mší svatých v hlavních římských bazilikách. Bohoslovci si ve víru končícího zkouškového období kromě liturgické služby například zahráli na grafiky při vytváření brožur pro poutníky. Zkrátka – kde bylo potřeba, tam se našla něčí ruka, která pomohla.

A tak vše mohlo „vypuknout“. Na první mši svatou slavenou v úterý 11. února kardinálem Dukou jsme sestoupili ke hrobu svatého Petra: ***„My jsme lid, kterému přislíbil: Učiním vás rybáři lidí. Rybář nehází nikdy prut do koše, ale jde znovu, nenechá se nikdy odradit a ví, že jednoho dne chytí velikou rybu.“*** Ve středu jsme byli svědky nemožného, aneb díky P. Pavlu Dokládalovi a spolupracovníkům jsme spolu s našimi poutníky v těsné blízkosti papeže Františka naslouchali jeho za srdce chytající katechezi o eucharistii: ***„Pokud kdokoli z nás necítí potřebu Božího milosrdenství, necítí se být hříšníkem, ať raději na mši nechodí.“*** Jako bonbónek na závěr adresoval

pozdrav Čechům. Odpoledne jsme v papežské katedrále svatého Jana v Lateránu při kázání arcibiskupa Graubnera rozjímali ***„o velikém Božím díle, na němž smíme a máme se podílet“***. Ve čtvrtek jsme se v čele s biskupem Radkovským přesunuli o pár set metrů dál do baziliky Panny Marie Větší. ***„Opřou-li se do tebe vichry pokušení, k hvězdě se dívej, Marii vzývej!“***

Pátek byl ze třech úhlů pohledu památným dnem: někteří mohli doprovodit biskupy k osobní audienci s papežem Františkem, večerní mše svaté o svátku svatých Cyrila a Metoděje se zúčastnily i ostatní slovanské národy a poté jsme se mohli se svými biskupy setkat v Nepomucenu při pohoštění. Sobotní bohoslužbu jsme slavili u svatého Pavla za hradbami. Biskup Baxant upozornil na nejvěrohodnější a nejvíce oslovující svědectví: ***„být jako Kristus vždy a všude“.*** V neděli biskup Cikrle využil srovnání s právě probíhající olympiádou v Soči: ***„Víra v Boha otevírá cestu ke stup-***

ňům vítězů.“ Poslední společnou mši svatou završilo požehnání ostatky svatého Vojtěcha a hromadné fotografování. Poutníci poté utíkali na Svatopetrské náměstí na modlitbu Anděl Páně, zatímco my jsme zamířili do Nepomucena na slavnostní oběd s biskupy. Některé diecéze využily volné odpoledne a vyrazili na společný výlet do okolí.

Týdenní návštěva českých a moravských biskupů uběhla jako voda. Pro nás v Nepomucenu byla příležitostí k vzájemné spolupráci i radosti z toho, když vše klape jak má. I když přijetí vzácných hostů vyžaduje značné předchozí úsilí, později se na něj vděčně vzpomíná…

Vojtěch Novotný

Při čtení knih Starého zákona se nám některé předpisy mohou zdát zvláštní. Pro porovnání uvádíme výběr ze zákonodárství, které dal do vínku svým komunitám Pythagoras, jeden z největších géniů starověku a sloup západní civilizace.

Pagina 17

#9: Pythagorejské "dvanáctero"

1) Nejíst fazole.
2) Nedotýkat se bílého kohouta.
3) Nesbírat, co spadlo.
4) Nelámat chléb.
5) Nemísit oheň se železem.
6) Neukusovat chleba z celého bochníku.
7) Nejíst srdce.
8) Nechodit po silnicích.
9) Nenechat vlaštovky hnízdit pod svoji střechou.
10) Nenechat otisk kotlíku v popelu, když jej člověk vyndá z ohně.
11) Nedívat se do zrcadla za světla.
12) Když se zvedneš z postele, smotej lůžkoviny a vyhlaď z nich otisk svého těla.

Neobyčejné setkání

Uprostřed zimního zkouškového období se mi přihodilo něco velmi nečekaného, vzácného a přece poněkud smutného.

Poté, co jsem v pátek druhého týdne zimního zkouškového období ukončil první semestr studia v Itálii a do začátku návštěvy biskupů Ad limina stále zbýval týden volna, dohodli jsme se s ostatními bohoslovci a také některými kněžími v Nepomučenu, že volný čas využijeme pro návštěvu kostelů blízko Vatikánu, které zůstávají tak trochu ve stínu sv. Petra, a proudy turistů či poutníků rozhodně netrpí. Po prochozeném odpoledni jsme konečně zakotvili u Santa Maria delle Grazie al Trionfale, velmi blízko vatikánských zahrad, kde jsme slavili mši svatou.

Vycházejíce z kostela, který je obklopen betonovými hřišti, asi aby mládež neměla do kostela příliš daleko, zpozorovali jsme pojednou starého pána v klerice. Na tom nebylo vůbec nic divného, myslím, že nás moc nezaujalo ani to, že jej doprovázela také již poněkud starší řeholní sestra. Jenže jak se k nám blížili, přestalo mi skoro bít srdce. Říkám ostatním: „Chlapi, buď mě šálí zrak, nebo…“ úplně jsem se zajíkl uprostřed věty, „to je přece Benedikt!“ Opravdu k nám (tedy spíše ke kostelu) od vatikánských zahrad přicházel přes veliké parkoviště svojí typickou pomalejší chůzí emeritní papež, evidentně odpočatý, usměvavý… Naprosto konsternovaní jsme mu šli naproti a uprostřed parkoviště zaplněného auty jsme tohoto velikého papeže, teologa, obklopili, pozdravili a poprosili o požehnání. Benedikt se nás ale nejdříve s úsměvem vyptával, odkud jsme a byl očividně potěšený, že potkává kněze a bohoslovce z České republiky. Potom nám udělil své požehnání a velmi mile se rozloučil. Jako ve snu jsme i my odcházeli a nemohli uvěřit tomu, co se nám poštěstilo.

V tu chvíli jsem se prudce otočil, nic klukům nevysvětloval a rychle běžel zpět ke kostelu, tedy přesněji za Benediktem. Dostihl jsem ho akorát před hlavním vchodem blízko kamenné lavičky. Zkouším německy říct: „Svatý otče, moc se omlouvám, ale měl byste na mě chvilku času? Potřeboval bych se vás na jednu věc zeptat.“ Německy jsem však řekl jen prvních pár slov, pak jsem automaticky přešel do italštiny, která za pár měsíců pobytu v Římě rodný jazyk Josepha Ratzingera z mé hlavy skoro vygumovala. Papež se jen usmál a

odpověděl, že není problém, času má prý dost. Příštích patnáct, možná dvacet minut jsme strávili v hlubokém duchovním rozhovoru o věcech, které mě již velmi dlouho tížily. Nakonec se z rozhovoru vyklubala svátost smíření a já cítil, jak ze mne padá veliká tíha. Následně jsem se, v ten den již podruhé, s Benediktem rozloučil a se slzami v očích a slovy díků odcházel. Vlastně jsem neodcházel, ale utíkal a ne zrovna pomalu, připadal jsem si lehký jak pták. Radostí jsem se málem nechal zajet autem při přecházení silnice, která lemuje zeď vatikánských zahrad. Nic mě však nemohlo zastavit a po rychlém běhu jsem dorazil do Nepomucena ještě před svými spolubratry.

V té chvíli začala poslední, ale nejsmutnější fáze celého tak těžko uvěřitelného příběhu. Když jsem přišel na nepomucenskou zahradu, všiml jsem si, že jsem během cesty zpět ztratil jednu pantofli. Tak jak jsem byl předtím nabitý radostí a štěstím, sedly na mne po tomto zjištění těžké chmury a já se opět otočil a pomalu se znovu vydal na trasu mezi Nepomucenem a Vatikánem, abych svou milovanou pantofli našel. Skoro jsem zapomněl na úžasný odpolední zážitek, jen přemýšlel, kde jsem ji asi tak ztratil, a byl velmi zdrcený. Když jsem už prošel půl cesty zpět a šance na šťastný nález se neustále snižovala, čímž se můj smutek prohluboval, situace se v ten den již po několikáté dramaticky změnila. Probudil jsem se.

Jan Pitřinec

Co jsme viděli, slyšeli, čeho jsme se dotýkali…

Církevní dějiny se dají uchopit různým způsobem. Můžeme být zahrnuti množstvím letopočtů, jmen a míst, s kterými se musíme při samostudiu poprat. Nebo lze přistupovat k dějinám i jinak. Hlouběji do nich vstoupit, prožít je.

Takového názoru je i náš profesor na papežské univerzitě. Nestačí mu pouze, abychom něco slyšeli, ale chce, abychom si to uměli i představit, abychom o tom přemýšleli, abychom to chápali. Tomu přizpůsobil i svoji metodu výuky. Naše třída se pomalu stává místem činu. Učitelská katedra se stává náhrobkem významného panovníka, ulička mezi lavicemi je hučící, nepřekročitelná Tibera a spouštějící se okenní závěsy na nás dýchají závanem neproniknutelného tajemna. Komenský se raduje!

My studenti jsme pozváni, abychom vstoupili do této hry. Ale pozor! Každá hra má svá pravidla. A naše zní: Zapisovat si můžete jen to, co vám bude dovoleno! A to ostatní můžete jen prožít. „Odložte tužky!“ zní třídou. A všichni pokládají propisky, odsedávají od svých notebooků… Jen ti nejodvážnější tajně pod lavicí smolí na okraj sešitu poznámky. Nesmí být viděni. V opačném případě je jim vytržena propiska z rukou a vrácená poslintaná.

„Odložte tužky!“ Nastal můj čas. „Všichni přece pijete kávu. A co do ni dáváte? Cukr? Výborně. A ten se postupně rozpouští a všechno se to smíchá a už to nikdo nedokáže od sebe rozdělit. Podobně to udělal i Eutyches, který do sebe zamíchal dvě Kristovy přirozenosti. A hereze je na světě.“

„A jak to bylo v době pronásledování, víte?“ Nechápavě se na sebe díváme. „Ty jsi apoštol,“ ukazuje na jednoho Afričana. „A ty vladař,“ ukazuje na jiného. „Tady si stoupneš a budeš vládnout! Mávej rukama!“ A všichni křičí. Dav se veselí. Máme vládce. A stačí chvilka a je z něj mučedník. Dav volá: „Ukřižuj!“ Zvednuté ruce jsou přibíjeny.

A když něco nevíme, stačí zvednout malíček (ovšem bez ukazováčku) a hned je nám dána odpověď. „A kdo tedy trpěl, Bůh Otec nebo Syn?“ ptá se spolužák. „Cože, co to je za otázku?“ A už vytahuje zapalovač: „Však ti zapálím vousy, mnichu. A uvidíme, kdo bude trpět!“

Marek Husák

Každá návštěva potěší!

Některá svým příchodem, jiná zase svým odchodem – tak už to v životě chodí. Pár obyvatel koleje mělo při Ad limina jedinečně jedinou příležitost dostat se na návštěvu – audienci – přímo ke Svatému otci Františkovi. Kněží a bohoslovci z Nepomucena dělali doprovod některým biskupům, a tak si mohli s papežem podat ruku, prohodit pár slov, odnést si společnou fotku a… ale vlastně proč to všechno píšu tady, vždyť si to můžete přečíst sami přímo od našich „návštěvníků".

P. Roman Czudek, vicerektor

Setkání dvou biskupů Františků. I tak by se dalo nazvat setkání ostravsko-opavského biskupa s římským biskupem, papežem Františkem, během nedávné Ad limina.

Než ale přejdu k samotné události, chtěl bych se podělit o zajímavou historku, která tomu všemu předcházela. Osobně to považuji za takový „malý zázrak", jenž byl pro nás, kteří jsme mohli doprovázet své biskupy, umocněn ještě dramatickou zápletkou způsobenou vatikánskými liftboys. Drahnou chvíli jsme totiž čekali u nádvoří sv. Damase na možnost připojit se k otcům biskupům, kteří již byli shromážděni v reprezentačních komnatách Apoštolského paláce. Vázla totiž vždy skvělá italská komunikace, která se nevyhýbá ani lidskému faktoru u apoštolských prahů. Hoši od výtahu svou práci nakonec odvedli skvěle, vždyť se tomuto řemeslu věnují po desetiletí, stejně jako jejich otcové a praotcové. Dorazit na určené místo se nám tedy nakonec podařilo v pravý čas.

Nerad bych dlouhým úvodem zastínil to nejdůležitější, tedy setkání s Kristovým náměstkem církve: byla to možnost vidět zblízka pokorného Pastýře, který se sice s velkou dávkou tolerance stavěl k diplomatickému protokolu, zároveň však dával najevo, že mu jde především o přívětivé setkání s bratry, které má povzbuzovat ve víře. Mnoho detailů si člověk nese s sebou a uchovává je hluboko v srdci. Když si pak s odstupem času chci vybavit něco z těch neopakovatelných okamžiků, napadá mne spojení

z konsekrační modlitby jáhenského svěcení: „skromná autorita“. Papež František žije naplno touto ctností, o níž církev prosí Pána pro své služebníky. V tom je nám všem papež František velkým vzorem a opravdovým otcem.

Na úvod jsem spojil se jménem biskup František dva ordináře: místního, tedy římského, jenž je zároveň prvním mezi biskupy a ordináře naší ostravsko-opavské diecéze. Chtěl bych proto uzavřít tento příspěvek slovy: jsem Pánu Bohu velice vděčný za to, že jsem mohl být svědkem setkání našeho biskupa s papežem, což je důležitým znamením spojení v Kristově lásce mezi místní církví a církví univerzální.

Petr Havlík, seminarista, 3. ročník

Se Svatým otcem jsem se mohl setkat během návštěvy našich biskupů ad limina v únoru tohoto roku. Jsem velmi vděčný otci biskupovi Václavu Malému, který mě vzal s sebou jako doprovod, a tak jsem mohl Svatého otce na začátku audience – spolu s ostatními členy doprovodu biskupského sboru – krátce pozdravit. Jedná se o poměrně krátkou záležitost – člověk akorát stihne pokleknout, políbit papeži rybářský prsten a prohodit s ním pár slov. Otec kardinál Duka, který Svatému otci představoval jednotlivé členy doprovodu, papeži řekl, že studuji v Římě teologii, tak se mě Petrův nástupce ptal v jakém jsem ročníku. Když jsem na Svatého otce spustil v jeho mateřštině, oči se mu rozzářily. Pak jsem mu ještě řekl, že se za něj všichni hodně modlíme a on velmi tiše a skromně dodal, že to velmi potřebuje. Oproti různým "mocným tohoto světa" a celebritám působil papež velmi

přirozeně a skromně a bylo znát, že toto setkání nebere jen jako nutnou rutinu nebo součást protokolu, ale že se opravdu zajímá o konkrétního člověka, kterého má před sebou. Při vzpomínce na toto setkání se mi vždy vybaví jeho milý a laskavý otcovský úsměv.

P. Tomáš Koumal

Snad každý nepomucenský alumnus musel někdy ve svém životě odpovídat na otázky typu: „Kolikrát ses potkal s papežem?“, „Vidíš ho často?“, „Podal sis s ním ruku?“. Doposud jsem tyhle dotazy neměl moc rád a tazatele jsem považoval, mírně řečeno, za vatikánsky nezkušené. I když člověk studuje v Římě, neznamená to hned, že pravidelně s papežem tráví volné chvíle. O to větší radost jsem měl, když jsem se letos v únoru mohl spolu s některými dalšími kněžími a hlavně s našimi biskupy opravdu s papežem Františkem setkat. A jaké že jsou moje dojmy, zážitky či pocity?

Když jsem stanul před Svatým otcem, cítil jsem se především mírně provinile. Proč takový vesnický holomek jako já obírá papeže o jeho drahocenný čas? „Ukradl“ jsem mu naštěstí jen pár vteřin a než jsem se vzpamatoval, už jsem byl zas venku. Byl jsem pak o to vděčnější za společné skupinové foto po diecézích, nad kterým jsem si až později uvědomoval, jak se celé setkání vlastně událo. Naprosto odzbrojující je papežův úsměv. Může působit jako nacvičený, vždyť je na všech fotkách téměř stejný (zatímco my jsme měli problém, jestli se dívat vlevo nebo vpravo, a tak se pro jistotu každý dívá jinam). Ale teprve při osobním setkání pochopíte, že i když papežskou knihovnou a jinými přijímacími salóny Apoštolského paláce projdou tisíce lidí, papež má pro každého nachystaný úsměv naprosto originální. Ačkoli mě nezná, protože prostě nemůže znát všechny lidi na světě, chce, abych se cítil přijatý a milovaný. Papežem i samotným Bohem.

Na konec ještě musíme zmínit sestru Bohdanu. Ta sice nedoprovázela žádného biskupa, nicméně, setkat se s papežem se jí přeci jenom podařilo.

Sestra Bohdana

Po slavnostních nešporách posledního dne roku 2013 v bazilice sv. Petra se vycházející lidé dali do běhu. Všichni chtěli ještě jednou zamávat svatému otci, který přijížděl od baziliky k betlému na náměstí. Poutníci i náhodní turisté okamžitě začali geometrickou řadou zvedat počet obyvatel na metr čtvereční – hlavně v blízkých sektorech a na místech kolem zábradlí. Projíždějící papež zdravil a mával davu nadšených poutníků. Když dorazil papamobil k svému cíli, papež vystoupil – vše ztichlo – a on se modlil u jesliček před Tím, který se narodil. Potom následovaly pozdravy s různými osobnostmi… a pak to přišlo. Pán Bůh má neřády rád. Svatý otec si to namířil ke „žbrdlení" a se srdečností sobě vlastní zdravil poutníky a na všechny strany přál požehnané svátky. Děti i dospělí měli velikou radost. Všude, kam papež došel, tak to vypadalo, jakoby si chtěl každého všimnout… Byla jsem mezi těmi šťastnými a to je pro mě veliký dar. I v davu ostatních jsem se mohla osobně setkat s Petrovým nástupcem, podat mu ruku a jestli si pamatuje, že jsem ho pozvala do Nepomucena, za to se už zaručit nemůžu — uvidíme. Každopádně, Bohu díky za dar tohoto setkání. A tak si říkám, byl to dar z nebes za celý uplynulý rok, a nebo už dopředu na ten příští? Beru to tak i tak…

JAK JSEM SI KOUPIL PÍSKACÍ PRASÁTKO

V tomto článku bych se rád s Vámi podělil o zajímavou zkušenost, kterou jsem získal letos o Slavnosti Zjevení Páně. Po dopolední mši svaté a poledním obědě jsem se ještě s P. Pavlem Frývaldským vydal na odpolední procházku Římem. P. Pavel je kněz plzeňské diecéze, se kterým se známe již řadu let. V Římě pobývá o rok déle než já a má mnoho zkušeností, což se časem ukáže jako velká výhoda. Ostatně musím podotknout, že P. Pavel se vyzná v mnoha oborech a oblastech. Takže snad až na včelaření je mi výborným rádcem.

Ale vraťme se k našemu příběhu. Vydali jsme se na procházku Římem. Kromě krásných kostelů a četných památek je ve městě k vidění také mnoho prodejců. Jak už to tak prodejci dělají, i tito římští prodávají různé věci. Je až fascinující, co všechno je možné prodávat. Mě osobně vždy velmi přitahovalo zboží s přírodní tématikou, a tak není divu, že mou pozornost upoutala pískající prasátka. Jedná se o hmotu tvarem připomínající prase, která se při mrštění o pevnou plochu rozplizne a postupně se sama opět vrátí to původní podoby. A

nejen to. Při nárazu vypískne a pak ještě chvíli píská. Tato prasátka se prodávají v různých barevných provedeních. Snad se mi tuto hračku podařilo popsat natolik, že mi dáte za pravdu, že koupit něco takového bylo prostě nevyhnutelné.

Mou touhu po nákupu prasátka ještě zvyšovala přirozená zvědavost vyplývající z nejistoty nad tím, jak vlastně ten zvláštní zvuk vzniká. Během procházení římskými ulicemi jsem si totiž všiml mnoha těchto prodejců a měl jsem možnost je blíže sledovat. Měl jsem trochu pocit, že pískání nevychází přímo z rozpláclého zvířete, ale má svůj původ někde jinde. Jak ale přijít této záhadě na kloub? Nezbývalo než si prase obstarat. Vyhlédl jsem si nejseriózněji vyhlížejícího prodavače a poté, co mi několikrát předvedl, jak pěkně zvířátko píská, jsem se zeptal, kolik to stojí. Odpověděl, že 3 Eura. Ve své touze dozvědět se více bych byl ochoten zaplatit i více, ale tu se projevila prozíravost mého spolubratra P. Pavla F., který mě důrazně napomenul: „Víc jak Euro mu nedávej!“ Nezbývalo nic jiného, než smlouvat. Sám jsem v úspěch vyjednávání moc nevěřil. Prodavač však byl nakonec méně

ústupný než P. Pavel. Za jedno Euro jsem si vybral pěkné fialové prasátko a s pocitem vítězství jsem odešel.

Nadešla chvíle zkoušky. Rychle jsem roztrhal obal a vší svou velkou silou jsem s milým prasátkem mrštil o nejbližší kámen. Hmota se rozplizla, ale zůstala němá. Překvapený jsem nebyl, čekal jsem to. Měl jsem radost, že se mi podařilo ověřit můj předpoklad a že jsem měl pravdu. V hlavě mi však vrtala další otázka: „Jak to tedy ti proradní prodavači dělají?“ Opět nezbývalo než najít nějakého dalšího podvodníka a tajemství z něho dostat. U Kolosea se naskytla vhodná příležitost. Zastavil jsem se a chvíli pozoroval ukázku. Bylo to velmi přesvědčivé. I on si všiml mého zájmu. Poprosil jsem ho, zda si to mohu také vyzkoušet. Svolil. Vzal jsem jeho prasátko a hodil. Pískalo. Výborně, řekl jsem si. Poté jsem ale z kapsy vytáhl svou hračku a poprosil jsem, zda to mohu vyzkoušet i s ní. I tentokrát byla má prosba vyslyšena. Zajímavé však bylo, že mé zprvu němé prase opět pískalo. Potěšilo mě, že jsem nemusel příliš naléhat a nebylo ani nutné použít násilí, abych milého prodavače přiměl k přiznání. Prozradil mi, že píšťalku má schovanou v ústech. A bylo vyhráno. Měl jsem radost z toho, že se mi nejen podařilo ověřit mou teorii, ale také jsem se dozvěděl, jak to funguje.

Tím ale příběh mého fialového prasátka nekončí. P. Pavlovi se totiž při dalším zkoumání podařilo zvířátko protrhnout a vytekla z něho voda. Naše znalosti tedy byly rozšířeny o vědomost, co je uvnitř. Naštěstí se mi ale tou samou dírou, kterou voda vytekla, podařilo vodu opět dolít. A když už jsem byl u toho dolévání, nalil jsem tam toho o něco více a poté šňůrkou ránu ovázal, aby voda opět neunikla. Z malého prasátka se tedy nakonec stala pořádná svině, ale i ta je velmi roztomilá. Házet se s ní ovšem bojím, co kdyby se zase někde objevila díra. Vypasené prase mám tedy na skříni a při pohledu na něj si vždy rád vzpomenu, co všechno nového jsem se o Slavnosti Zjevení Páně dozvěděl.

P. Stanislav Brožka

Matka Bonita a její pilný pětilístek

ve vzpomínkách jednoho z jejích tehdejších „pánů majstrů“

Matka Bonita jako fenomén jedinečný a vzácný

Třemi jmény jsme ji nazývali: „Velebná matka“, „Matka Bonita“ nebo, když šlo o přímé oslovení, „matinka“. Ano, „matinka“. Lze věru říct, že tenkrát v československé koleji Nepomucenum v Římě v padesátých a šedesátých letech 20. století byl monsignor Josef Bezdíček cosi jako „otec“ Nepomucena, zatím co jeho „matkou“ byla sestra Bonita. A jelikož, jak už to tak povětšinou bývá, otec je přísný a strohý, neboť ztělesňuje princip reality, kdežto matka laskavá a něžná, neboť ztělesňuje princip slasti, tak to bylo za oněch časů i v koleji. Velebná matka byla především „matinka“. Do velebnosti sice jí nic nechybělo, neboť vzhledem – a když na to přišlo i chováním a jednáním – byla vskutku velebná; avšak svou starostlivostí a péčí byla opravdu po výtce mateřská. Zakusil jsem to sám na sobě, když jsem se jako seminarista po celých šest let těšil její zdravotnické péči ve všech svých neduzích a úrazech, které se mi přihodily, kdy se pokaždé osvědčila jako spolehlivá a školená ošetřovatelka. Když jsem pak dokončil svá povinná studia pro kněžské svěcení a musel opustit kolej a tím i její péči, zprvu jsem se naivně domníval, že až přijdu do jiných kněžských institutů či řeholních domů, že všude tam bude taky taková „matinka Bonita“ jako v Nepomucenu. Z toho jsem však byl brzo vyveden. Stačilo trochu vážněji ochuravět a být ošetřován tamní „matkou“, určenou k péči o nemocné, abych docenil, kdo to byla sestra Bonita. Nezbývalo mi tenkrát, když přišla bída na kozáka, než se utéct pod její křídla jako dočasný nepomucenský konviktor. Tehdy jsem poznal, že něco takového jako nepomucenská „Matka Bonita“ je vskutku fenomén jedinečný a vzácný. Kdo tedy byla Matka Bonita?

Bonita alias Růžena Matoušková aneb kdy a jak jsem ji poznal

Občanským jménem Růžena Matoušková se narodila v Žírovnici 12. 3. 1910. Jako dvaadvacetiletá vstoupila 15. července 1932 do řehole svatého

Karla Boromejského a po svých prvních slibech (28. 5. 1936) byla poslána do Říma pracovat v Nepomucenu. Vrací se sice (5. 9. 1945) do Prahy k přípravě na doživotní sliby, ale po nich znovu odjíždí (19. 3. 1946) do Říma. Tam se pak v roce 1950 stává představenou sesterské komunity československé koleje, a to až do roku 1978, kdy se spolu se všemi ostatními sestrami Boromejkami vrací do mateřského domu Boromejek ve Vídni, Gentzgasse 104. Tam pak po 16 letech umírá 16. 4. 1994. Vcelku tedy sloužila a působila v Nepomucenu 42 let. Dlužno jen dodat, že od roku 1936 až do roku 1950 jako sestra podřízená své představené Matce Nolasce. Tu jsem měl příležitost poznat též osobně 31. srpna 1956 u sester Boromejek ve Vídni, když u nich pár dní přebýval druhý vícerektor Nepomucena, Jozef Tomko (pozdější kardinál), s nímž jsem tenkrát musel dohodnout svůj vstup do Nepomucena. Ten se mi konečně podařil, když jsem 21. září 1956 mohl přijet do koleje a stát se jejím alumnem. To však byl i den, kdy jsem poprvé uviděl Matku Bonitu a stal se po celých šest následných let (1956 až 1962) jako seminarista, a pak opět po celé další čtyři roky (1966 až 1969) jako druhý sekretář kardinála Berana objektem její svědomité péče při všech svých tehdejších úrazech a onemocněních.

Péče Boromejek a Matky Bonity o kardinála Berana

Avšak právě během tohoto druhého pobytu jsem byl i svědkem její péče o kardinála Berana, který v pátek 19. 2. 1965 přiletěl do Říma a ubytoval se v Nepomucenu. Byl proto čtyři roky a tři měsíce v její péči, která v poslední době byla každodenní. Je s podivem, že tato obětavá péče Matky Bonity, kterou jsem mohl pozorovat, nebyla dosud nikde zmíněna, jak by si zasluhovala. Marie Luňáčková (1912 – 1994), kardinálova duchovní dcera, která jako první představila život a osobnost svého duchovního otce ve své knize Velká Mše, se o její péči nezmiňuje. Nemluví o ní ani Stanislava Vodičková ve svém velice dokumentovaném a vědecky zpracovaném životopisu kardinála Berana. Věnuje v něm sice celou jednu kapitolu „překážkové cestě" řeholní sestry Lydie na kardinálův pohřeb z Československa do Říma. To však byla řeholní sestra školských sester de Notre Dame, jež byly s arcibiskupem Beranem v úzkém styku dokud byl v Československu. Jen v obrázkové příloze své knihy na straně 355 přináší fotografii Matky Bonity s jejími pěti spolusestrami, avšak bez jakéhokoli bližšího udání o koho a o jaké sestry běží. A přece ty poslední čtyři roky to byly právě ony, které se staraly o pana kardinála, a to

hlavně Matka Bonita, která o něj neúnavně pečovala v jeho zdravotních svízelích. Jen mons. Škarvada ve svém rozhovorovém životopisu s Bohumilem Svobodou, když mluví o poslední kardinálově noci před smrtí, říká: „Velebná sestřička Bonita, školená ošetřovatelka, byla přes celou noc s ním, byla prý to podle jejích slov hrozná noc.“ Dovolím si proto připojit svou vzpomínku na příhodu, která svědčí o citlivém vhledu sestry Bonity do kardinálovy nemoci a o její starostlivé péči o něj.

Pozorně vnímavé oko Matky Bonity

Nedlouho poté, kdy se kardinál Beran spolu s mons. Škarvadou 3. října 1968 vrátili z Německa do Říma, přišla ke mně koncem října Matka Bonita se žádostí, zda bych nemohl odvézt pana kardinála k lékaři. Byl jím otorinolaringoiatra Mario Pascarella, který měl svou ordinaci nedaleko Nepomucena. A hned mi vysvětlila proč. Pan kardinál prý začíná nedoslýchat a bylo by zapotřebí provést výplach ušních kanálů. Když jsem řekl, že už běžím pro auto, dodala: „A řekněte panu doktorovi, že pan kardinál pokašlává, a to se mi

nelíbí. Pan kardinál mu určitě nic neřekne, ale když mu to řeknete vy, tak doktor Pascarella ho prohlédne důkladněji.“ Rozhodnuto, uděláno. Pascarella propláchnul kardinálovi ušní kanály a pak se mu podíval i do hrtanu. Výsledek: Musí jít na rentgen k Pascarellovu spřátelenému rentgenologu, jímž byl dr. Vinicio. Když ten 30. října zjistil metastáze na plících, Pascarella požádal svého spřáteleného viceprimáře nemocnice Svatého Jana na Lateráně, jímž byl Giovanni Russo, aby se společně starali o pokud možno bezobtížný průběh kardinálova churavění.

Mons. Škarvada podal toto zjištění metastází ve své knize poněkud zjednodušeně. Zmiňuje se, že v německém Ulmu shledali panu Kardinálovi nádor na tlustém střevě, který pak byl vyoperován ve Stuttgartu 5. srpna 1968 a pak dodává: „Rekonvalescence pana kardinála probíhala u řeholních sester ve vesnici Heudorf. Byly by ho tam chtěly ošetřovat ještě déle, ale bylo nutné se vrátit do Říma (…) Ale v Římě už mu zjistili i metastáze, dokonce i na plících.“ Neříká však, jak to přišlo, že tyto metastáze mu byly zjištěny v Římě. Nuže, za tímto neblahým zjištěním stojí pozorné oko sestry Bonity, která mě požádala, abych odvezl pana kardinála k doktoru Pascarellovi a upozornil ho, že pan kardinál pokašlává.

Nepomucenský pětilístek sester Boromejek

Nemohu však mluvit jen o Matce Bonitě, aniž bych se též nezmínil o tom pozoruhodném pětilístku jejích spolupracovnic, jež svou každodenní prací umožňovali život mužského osazenstva Nepomucena a tím i plnění jeho funkce připravovat tzv. „pány majstry“, jak sestry nás seminaristy nazývaly, na přijetí kněžského svěcení. Mám je všechny tak živě v paměti: bodrou a výřečnou Asterii (Marie Rösler 1914 – 1990), vstřícnou a ochotnou Justiniánu (Valerie Walter 1914 – 1973), tichou a úslužnou Lauru (Berta Reinisch 1897 – 1983), milou a přívětivou Odinu (Marie Pecháčková 1924 – 2007) a rozšafnou a přičinlivou Ritu (Adelheid Reichel 1939 – 1997), bez nichž by Matka Bonita nemohla působit tak blahodárně, jak působila. Na fotografii, která mi je zpřítomňuje a kterou přikládám, jsem si na druhé straně napsal: „Naše milé, svaté sestry Boromejky v Nepomucenu; od leva doprava: Odina, Justiniána, Bonita, Laura, Rita a Asterie. Budiž jim neskonalý dík, za všechno, co pro nás udělaly a znamenaly.

P. Karel Skalický

Jak jsem šel na mši svatou

...v pyžamu

Stalo se to jednoho krásného nedělního rána. Den po seminárním výletě. Budík na telefonu jsem si nastavil na 5:53. Ranní program v neděli začíná „až“ v 6:40. Jenže on, chudák telefon, byl po výletě tak vyšťavený, že ze sebe ráno nevydal ani hlásku… A tak by mě byl býval čekal krásný, příjemný a osvěžující spánek, možná až do oběda, kdyby… nebylo kamarádů, kteří mi jej nedopřáli. Tedy, spíše chci říci, že děkuji kamarádovi, který obětavě vyběhl z kaple do našeho patra a začal tlouci do mých dveří, až jsem byl schopen rozespale odpovědět: „Nó… Dále?“. „Dělej, za čtyři minuty máš být v kapli! Jo a máš ministerku, nezapomeň na superpelici!“ Vystřelil jsem z postele. Na nějaké to zčlověčení se po ránu vůbec nebyl čas. Opravdu na nic. Cesta do kaple s převlečením trvá 3 minuty, jedna minuta už uběhla… Bez váhání jsem na sebe hodil kleriku. Podíval jsem se – pro jistotu jen jedním okem – do zrcadla. Jejda, ještě tu superpelici. A sprint ze schodů do kaple. Zatím, dobrý. Než začaly ranní chvály, přemítal jsem o tom, že bych měl odvolat všechno, co jsem kdy řekl proti praktičnosti kleriky. Ještě rychle zastrčit nohavice od pyžama do ponožek. Při ranních chválách jsem chválil a děkoval za to, že jsem od ježíška o minulých Vánocích dostal právě černé pyžamo. Jiné svítivější nebo veselejší barvy by mohly být osudné. Inu ježíšek.

Dobrý bratr prefekt mi dal předchozí večer na dveře lístek s oznámením, že jsem vyhrál konkurz na nedělního kadidelníka. A z obavy, aby nebyl prvním, kdo mě vzbudí, nalepil mi tento sympatický vzkaz na dveře mého pokoje. Informace, která se z postele zjišťuje opravdu velmi nešikovně… Trochu to připomíná vtipy o tichých domácnostech. Na druhou stranu u nás je to silentium přeci jenom na denním pořádku…

Po společné modlitbě se řadíme ke mši svaté. Mám kadidlo, prima – nepoklekáme, snižuje se riziko nežádoucího odhalení. Při úklonách hlavnímu celebrantovi myslím na to, každý větší pohyb může ohrozit zatím vycházející plán. Zdá se, že nikdo nic netuší. Zbývá poslední úklona v sakristii „Dobrořečme Pánu! Bohu díky!“ Uff, dnes to vyšlo, stejně si ale na zítra raději natáhnu budíky dva.

Anonym

INTERVIEW:
Třetí muž na svém místě

Naše kolej si mezi českými semináři drží prvenství v mnoha oblastech. Například tato: uznejte sami, že mít 0, 375 spirituála na jediného bohoslovce je opravdu vysoké číslo. Můžete si spočítat vlastní index „S" vydělením počtu spirituálů bohoslovci. A jak jsme si vlastně tak vysokou cifru zasloužili? Od března letošního roku máme spirituála „sídelního" – tím je P. Richard Čemus (od Vánoc kvůli nemoci sídlí v Německu), „zaskakujícího" – P. Petr Dufka (přichází k nám na skok každé úterý) a nově také spirituála „výpomocného" a tím je P. Tomáš Roule…

Otče Tomáši, nabídl jste nám svůj čas, síly a také své zkušenosti – bylo toto rozhodnutí vzít na sebe břemeno spirituála náročné nebo…?

Především, Petře, děkuji za název rozhovoru, z něhož mi vyplývá, že mě zřejmě redakce časopisu Brázda považuje za člověka na svém místě. Do služby pomocného spirituála jsem se nijak „nehrnul". Ba co víc, ve svých úvahách ještě před příchodem do Říma jsem si říkal, že jestli bych nějakou kněžskou práci určitě nechtěl dělat, byla by to nějaká služba představeného v semináři. Nikomu jsem se ovšem s touto myšlenkou nesvěřoval. Otec rektor Šikula mě se souhlasem našich otců biskupů oslovil, zda bych nechtěl vypomáhat ve službě spirituála. Týden jsem se za své rozhodnutí modlil a mnohé a mnozí mi modlitbou pomáhali (děkuji). Radil jsem se s oběma našimi otci kardinály, s dalšími kněžími, s rodiči a také s jedním manželským párem, který mě dobře zná. Pak jsem se rozhodl a na otázku jsem odpověděl, že to rád zkusím.

Před příchodem do Nepomucena jste měl zajímavou, důležitou, ale také asi náročnou práci v pražské arcidiécézi – v čem vlastně spočívala a co si z ní můžete odnést?

Má předchozí služba Pánu Bohu v církvi se nazývala „sekretář arcibiskupa". Devět let jsem takto mohl být postupně nablízku dvěma pražským arcibiskupům, otcům kardinálům Miloslavu Vlkovi, pro nějž jsem byl i ceremoniářem a Dominiku Dukovi. V podstatě mi bylo svěřeno značné množství jejich času a nakládání s ním podle nejlepšího vědomí a svědomí pro správu diecéze. Nazval jsem si pro sebe to, čemu

jsem byl nablízku, služba vedení v církvi. Odnáším si toho moc, co je cenné, zvláště poznání fungování vedení církve a několik tisíc položek v adresáři. Zblízka jsem viděl aspoň část břemena naloženého pastýři církve. Představený, který svěří jinému člověku organizaci svého času, to je podle mě velká pokora. Moc jsem se od obou naučil a považuji to za velkou čest.

V září jste začal studovat „Spiritualitu – jak se to přesně jmenuje?" na Gregoriánské univerzitě, jaké jsou vaše dojmy po prvním semestru a je něco, co Vás ve Vašem oboru oslovilo nebo nadchlo?

Na Papežské Gregoriánské univerzitě studuji spiritualitu, tak se to přesně jmenuje. V minulosti Gregoriana vedená otci jezuity dala vzdělání a formaci asi padesáti světcům a asi desítce papežů. Já jsem se tam naprosto našel a jsem ze studia upřímně nadšen. Největší poklad, který jsem zde zatím objevil, je nauka o rozlišování duchů, jinými slovy jak rozpoznávat Boží vůli ve svém životě v té směsici hlasů, které k člověku doléhají. Seznamuji se tedy s tím, jak velmi prakticky a konkrétně žít život ve spojení s Bohem. Učím se rozumět tomu, co řekla sv. Terezie (parafrázuji) „Bůh ti stačí a basta".

Známých osobností se lidé často ptají, jakou oblíbenou knihu by si vzali na pustý ostrov. My se zeptáme jinak – lákala by Vás představa dobrodružného ztroskotání nebo raději ne?

Pro mně je dobrodružným „ztroskotáním" tenhle pobyt v Římě a jsem za něj nesmírně vděčný. Po pár letech zkušenosti s prací „v terénu" moci začít chodit znovu do školy a nemít v podstatě žádné další povinnosti považuji za naprostý luxus, moc bych ho přál i dalším kněžím, kteří nesou „horko dne". Kam se hrabe ostrov, to se nedá srovnávat, abych zase parafrázoval, tentokrát Járu Cimrmana.

Některé Vaše koníčky jako fotografování, četbu dobré knížky, výlety do přírody nebo hraní na klavír jsme odhalili – nechcete nás překvapit nějakým dalším objevem? Co Vám dělá radost nebo kde si nejlépe „oddechnete"?

Odpočívat se stále ještě učím. Učím se čerpat sílu od Pána Boha v obyčejné modlitbě, v níž nemusím nic než dát Mu svůj čas. Objevil jsem ještě dva skvělé způsoby, jak relaxovat. Jednak televizní kriminálky jako Hercule Poirot, milovaný Sherlock Holmes otec Brown a další Angličané. Nedávno jsem objevil seriál České televize První oddělení, inspirovaný skutečnými případy. Podle mně naprosto vynikající, včetně vykreslení charakterů policistů. Párkrát jsem zkusil připravit nějaké jídlo, nic složitého, třeba upéct rybu. Je to také náramný relax.

Itálie. Italština. Špagety. Dobrý?

Dobrý, ve všech třech případech. Pokládám si za privilegium moci žít v Římě, kde člověk potkává památky z dob římské říše a na každém rohu nachází stopy svatých.

Itálie je plná památek. Jen se tu člověk víc potí. Těší mě, že rozumím domorodcům. V metru nebo autobuse poslouchám jejich sáhodlouhé telefonáty a každý den se tak přiučím výrazům z běžného života. Dnes jsem se naučil „Miluji tě k zbláznění". To použiju v nějakém kázání nebo promluvě k meditaci. A jídlo? Sestry boromejky mě podporují v mé dietě, takže mám směs Itálie a Čech a jsem náramně spokojený. Dokonce mám pořád stejnou váhu.

Známe Vás jako vtipného společníka – a rádi bychom čtenářům Brázdy otiskli neotřelý vtip, poradíte nám?

Velice rád. Zde jsou na výběr tři:

Baví se dva kněží: "Mně jsou ze všech sportovců nejsympatičtější cyklisté." – "A proč, prosím Tě?" – "Ti vždycky pečují o svoje duše."

- Sestro, odebrala jste tomu pacientovi krev?
- Odebrala, pane primáři, měl jí pět litrů…

- Haló.
- Promiňte, je tohle číslo dva, pět, sedm, šest, tři, šest, osm, sedm, dva? Prepáčte, je to číslo deväť, tri, štyri, tri, sedem, sedem, osem, päť, štyri?
- Ne, ano, ne, ano, ano, ne, ne, ne, ano.

Co byste chtěl čtenářům Brázdy vzkázat ze svého postu „výpomocného" spirituála?

Nemějte z Pána Boha strach.

Otče Tomáši, děkujeme za rozhovor a přejeme požehnanou službu „výpomocného" spirituála i další pobyt ve Věčném městě. Díky.

Jak jsem se nerozhodl pro celibát

Jeden exercitátor nám položil zajímavou otázku. Mnozí seminaristé si dokážou vybavit, kdy se rozhodli pro kněžství, ale už zdaleka ne všichni vědí kdy, popřípadě zda vůbec, se rozhodli pro celibát. Proto jsem si znovu v mysli prolétl svůj život, abych tento okamžik našel. Avšak neumím psát jazykem oslavným a triumfálním, jazykem básníků a církevních dokumentů, pročež se tohoto vznešeného a vážného tématu ujmu, jak umím. Ne zrovna vznešeně a určitě ne vážně.

Ačkoliv jsem patřil ve školce k nejúspěšnějším studentům, již tam mne mělo potkat první zklamání v lásce. Vždy po svačině se vyhlašovalo, kdo z chlapců se choval nejlépe a za odměnu si může venku hrát se zelenou tatrou, místo úplně stejných tater červených. Zpravidla jsem se laureátem zelené tatry stal já a s tímto svým oceněním pak rozjížděl bábovky Jindřišky Dvořáčkové, která nosila mašle ve vlasech. Buď mé dvoření nepochopila, nebo byla barvoslepá.

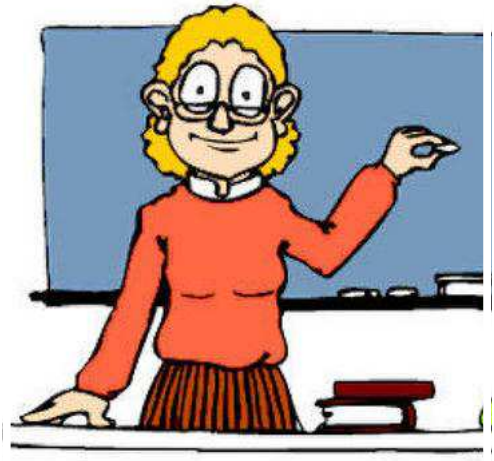

V první třídě jsem prožil první intenzivní fyzický kontakt s dívkou. Franta Vejvodů tahal Jindřišku za copy a rozvazoval jí mašle. Shledával jsem to dětinským a barbarským a taky jsem to Frantovi záviděl, pročež jsem ho vyzval na sou-

boj. Ten si na mě věřil, ale jen do té doby než zjistil, že téměř naprostá absence svalové tkáně mezi mojí kůží a kostmi činí každou jeho ránu bolestivou nejen pro mne. Bylo to tehdy slavné vítězství. Do večera se Frantovi udělal na pravém oku obrovský monokl. Den na to na mne poslal svoji sestru deváťačku, aby mne zfackovala. To byl tedy můj první intenzivní fyzický kontakt s něžným pohlavím.

První stupeň základní školy bývá oním blaženým obdobím, kdy se chlapci zamilovávají do mladých, krásných a hodných učitelek. U nás na škole jich však nebylo mnoho a těch pár, co tímto sítem prošlo zase nesplňovalo mé poněkud přehnané požadavky na intelekt.

Na druhém stupni jsem byl podroben sexuální výchově. V rámci prolamování ledů nás paní učitelka rozdělila na chlapce a děvčata. Kluci dostali za úkol napsat co nejvíce něžných a co nejvíce vulgárních označení ženských pohlavních orgánů. Této aktivity jsem se odmítl účastnit ne ani tak kvůli mým vysokým mravním standardům, ale hlavně kvůli tomu, že jsem skoro žádná taková pojmenování neznal. Paní učitelka se mne rozhodla mermomocí zapojit do práce a pravila, že na tom úkolu není přeci nic sprostého. Na to jsem ji odvětil, že jako aprobovaná učitelka českého jazyka, by mohla mít alespoň vzdálenou představu o významu slova vulgární. Tehdy jsem poprvé v životě dostal na vysvědčení trojku. Právě z Rodinné výchovy.

Od prvního dne střední školy jsem byl beznadějně zamilován. Pomocí jemného politikaření se mi povedlo docílit toho, že jsem vedle své vyvolené seděl téměř při každé vyučovací hodině po celé čtyři roky. Po zralém uvážení jsem se však rozhodl jí své city nevyjevit ze dvou důvodů. První byl ten, že to bylo navýsost neefektivní a nemoudré, protože ačkoliv preceden-

ty šťastných manželství, která začala vztahem v šestnácti letech jistě existují, pravděpodobnost mi velela alespoň pár let počkat. Druhý důvod byl ten, že jsem byl srabík.

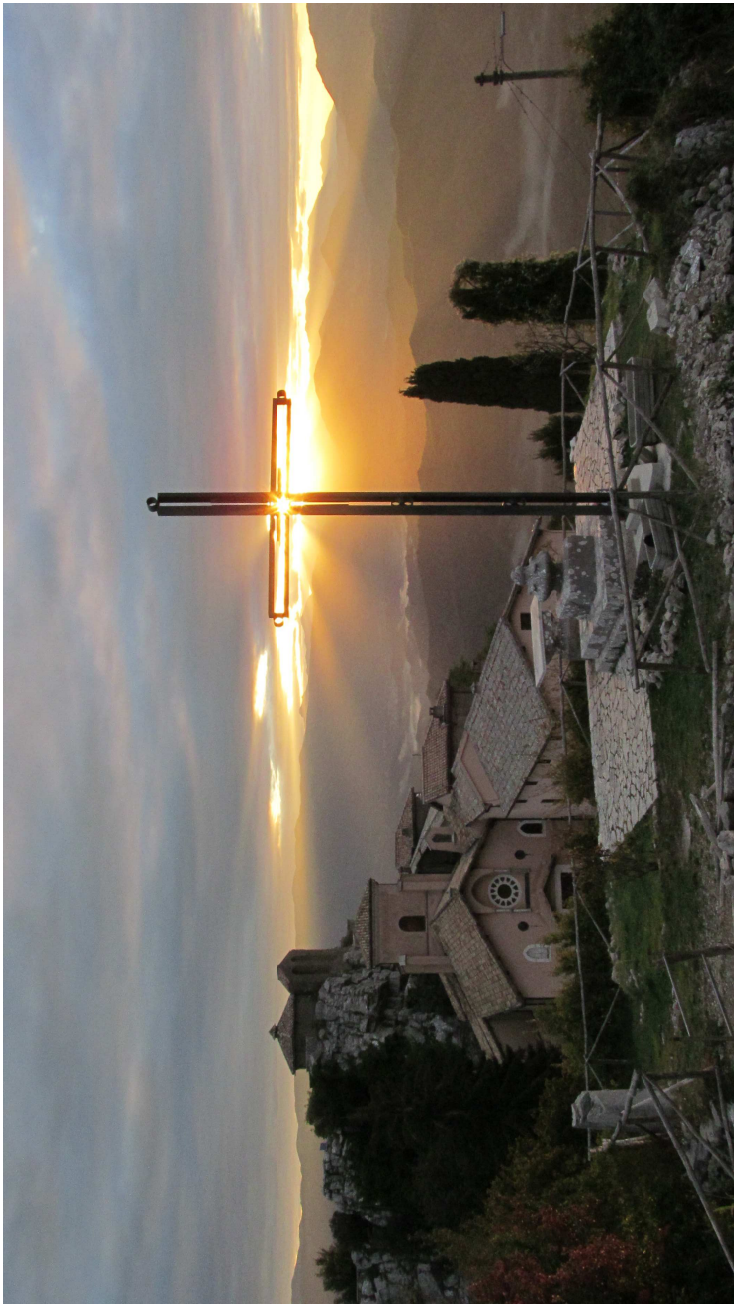
V tanečních jsem překvapivě patřil k vyhledávaným partnerům. Obávám se však, že to nebylo mým ostrovtipem, který se projevoval především zásobou asi padesáti humorných omluv na každý večer, abych se po dupnutí partnerce na nohu příliš neopakoval. Spíš to bylo tím, že v sále obvykle bývalo asi dvakrát tolik dívek než chlapců.

Ve čtvrtém ročníku gymnázia jsem se rozhodoval kam dál. Jednou jsem slyšel mluvit kněze o tom, že až teprve v semináři se kolem něho začaly slétat dívky nalákány příslibem zakázaného ovoce a zároveň vidinou nedostatku konkurence. Krátce na to jsem podal přihlášku do semináře.

Ve druhém ročníku bohosloví jsem slyšel zase jiného kněze, nikterak neznámého, jak mluví o tom, že by mladí muži neměli být svěceni dřív, než budou mít za sebou zkušenost chození s dívkou. Shledal jsem zcela absurdní představu, že bych měl přerušit svá studia a formaci a zamilovat se, abych se vrátil do semináře se zlomeným srdcem. Krátce na to jsem přerušil svá studia a formaci a zamiloval se, abych se vrátil do semináře se zlomeným srdcem.

A kdy jsem se tedy rozhodl pro celibát? Tehdá na pískovišti, nebo během hodin Rodinné výchovy? Budou tomu už čtyři roky a ačkoliv to nebylo rozhodnutí neradostné, nenašel jsem na něm zhola nic vtipného. Proto jsem také napsal článek o událostech, které nevedly k mému rozhodnutí pro celibát a ne naopak.

Tomáš Enderle

…vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých.
Sk 4, 10